

Συνέντευξη του Αρχιεπισκόπου της Ορθοδόξου Αυτοκεφάλου Εκκλησίας της Αλβανίας Ιωάννη στην Μαρία Γιαχνάκη

/ [Συνεντεύξεις](#)

Ο νέος Αρχιεπίσκοπος Τιράνων Δυρραχίου και πάσης Αλβανίας κ.κ. Ιωάννης ενθρονίστηκε στις 29 Μαρτίου 2025 στα Τίρανα. Καλείται τώρα να συνεχίσει το έργο που χάραξε ο Αρχιεπίσκοπος κυρός Αναστάσιος, έχοντας πλήρη γνώση της αποστολής που αναλαμβάνει σε μια εποχή διαφορετική από αυτήν κατά την οποία ανασυστάθηκε η Εκκλησία της Αλβανίας αλλά σίγουρα γεμάτη προκλήσεις.

Ο Μακαριώτατος μίλησε στην Μαρία Γιαχνάκη για τις προκλήσεις, την ευθύνη, την κληρονομιά και την πορεία της Εκκλησίας της Αλβανίας.

-Μακαριώτατε, πώς κατανοείτε και αντιλαμβάνεστε τη θέση που σας έχει εμπιστευτεί η Ιερά Σύνοδος της Εκκλησίας της Αλβανίας με τη Χάρη του

Θεού;

Ως ένα βαρύ φορτίο, πολύ μεγαλύτερο από τις δυνάμεις των ασθενών ώμων μου. Εκείνο που με στηρίζει είναι η βεβαιότητα ότι ο Θεός είναι Αυτός που «διδούς τοῖς πεινῶσιν ἰσχύνα καὶ τοῖς μὴ ὀδυνωμένοις λύπην.» (Ησ. 40:29). Αυτή η πίστη, μου προσφέρει θάρρος για να συνεχίσω, χωρίς κόπο, την ιερή αποστολή προς την Εκκλησία Του.

Παράλληλα, νιώθω βαθιά ευγνωμοσύνη προς τον Θεό για όλες τις ευλογίες που έχει δωρίσει σε εμένα και στην Εκκλησία μας. Οφείλω μεγάλη ευχαριστία στην Ιερά Σύνοδο για την εμπιστοσύνη της εκλογής μου. Αυτές τις ημέρες, στον νου μου επανέρχονται συνεχώς λόγια από την Αγία Γραφή, ιδιαίτερα από το Ψαλτήριο: «Τί ἄνταποδώσω τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων, ὧν ἄνταπέδωκέ μοι;» (Ψαλμ. 115:3). Το ερώτημα αυτό διαπερνά τις εποχές και μας υπενθυμίζει την ιερή υποχρέωσή μας να προσφέρουμε ό,τι καλύτερο για τον Θεό και την Εκκλησία Του. Η γνήσια ευχαριστία δεν είναι μόνο συναίσθημα, αλλά μεταφράζεται πάντοτε σε έργα.

-Πιστεύετε ότι η ευθύνη είναι μεγαλύτερη λόγω του προκατόχου σας και πατέρα σας, του μακαριστού Αρχιεπισκόπου Αναστασίου;

Αναμφίβολα, η λαμπρή κληρονομιά του Αρχιεπισκόπου Αναστασίου αποτελεί ταυτόχρονα μεγάλη ευλογία και βαριά ευθύνη. **Η εξέχουσα προσωπικότητά του, με την ισχυρή φωνή και παρουσία στην Ορθόδοξη Εκκλησία αλλά και ευρύτερα, άφησε ανεξίτηλο αποτύπωμα.**

Ωστόσο, αυτή η κληρονομιά των χαρισματικών προσώπων γίνεται πραγματικό βάρος μόνο εάν την προσεγγίσουμε με διάθεση ανταγωνισμού. Παραδόξως, το έργο του διευκολύνει τη συνέχιση της πορείας μας. Μετατρέπεται σε ευλογία, επάνω στην οποία οικοδομούμε σύμφωνα με τις δικές μας δυνατότητες, για το καλό της Εκκλησίας του Χριστού.

Κατά την παραβολή των ταλάντων, ο Θεός προσφέρει σε κάθε άνθρωπο διαφορετικά χαρίσματα – σε άλλον πέντε, σε άλλον δύο, σε άλλον ένα. Αυτό που ζητά είναι να εργαστούμε και να αυξήσουμε το χάρισμα που λάβαμε. Εκείνος που έλαβε πέντε να αποδώσει άλλα πέντε, και ο λαβών δύο να προσφέρει άλλα δύο. Στο τέλος, και οι δύο λαμβάνουν την ίδια ανταμοιβή: «εὖ, δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ! [...] εἴσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ κυρίου σου» (Ματθ. 25:23). Τιμωρείται μόνον εκείνος που αδρανεί και δεν αξιοποιεί το τάλαντό του.

Κάθε εποχή φέρνει διαφορετικές προκλήσεις. Οι καιροί και οι απαντήσεις δεν είναι ποτέ πανομοιότυπες, οι μέθοδοι και οι άνθρωποι αλλάζουν, αλλά το πνεύμα που οφείλει να εμπνέει παραμένει σταθερό – η αγάπη προς τον Θεό και προς όλους

τους ανθρώπους, ανεξαιρέτως. Όταν έχουμε την αγάπη του Θεού, ακόμη και ο βαρύτερος σταυρός μεταμορφώνεται σε ευλογία. Όπως μας διδάσκει ο Απόστολος Παύλος: «τοῖς ἀγαπῶσι τὸν Θεὸν πάντα συνεργεῖ εἰς ἀγαθόν, τοῖς κατὰ πρόθεσιν κλητοῖς οὖσιν» (Ρωμ. 8:28).

-Είναι ο αποχωρισμός από τη Μητρόπολη Κορυτσάς δύσκολος για εσάς μετά από τόσα χρόνια;

Κάθε αποχωρισμός είναι δύσκολος. Έχω διανύσει σχεδόν 27 ευλογημένα έτη στην Κορυτσά, και όσο περισσότερο χρόνο διακονείς έναν τόπο, τόσο πιο επώδυνος γίνεται ο αποχωρισμός. Διατηρώ πολύτιμες αναμνήσεις από την ποιμαντική μου διακονία σε αυτή την ξεχωριστή πόλη με τους αφοσιωμένους πιστούς της.

Η Κορυτσά θα παραμένει διαρκώς στην καρδιά και στις προσευχές μου. Ωστόσο, ως χριστιανοί καλούμαστε να υπηρετούμε όπου υπάρχει ανάγκη. Οφείλουμε να προσευχόμαστε, ακολουθώντας το παράδειγμα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, ώστε να γίνεται το θέλημα του Θεού και να το αποδεχόμαστε με πίστη, γνωρίζοντας πως είναι πάντοτε το καλύτερο για εμάς, όσο δύσκολο κι αν φαίνεται.

-Από την παιδική σας ηλικία έχετε δώσει πολλές μάχες σε έναν τόπο με κινδύνους και δυσκολίες λόγω του καθεστώτος όπως γνωρίζουμε. Πώς αισθάνεστε τώρα που η Εκκλησία της Αλβανίας έχει αναγεννηθεί μετά τον μακαριστό Αρχιεπίσκοπο Αναστάσιο και εσείς είστε μέρος αυτής της

ευλογημένης ομάδας που εργάστηκε για την αγάπη του Χριστού και σήμερα έχετε αναλάβει στα χέρια σας όλη την Εκκλησία;

Οι λόγοι του ψαλμωδού βρίσκονται διαρκώς στην καρδιά μου: «διήλθομεν διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος, καὶ ἐξήγαγες ἡμᾶς εἰς ἀναψυχήν.» (Ψαλμ. 65:12). Η Εκκλησία μας και η ζωή μας υπέστησαν πολλές δοκιμασίες, αλλά ο Κύριος μᾶς διαφύλαξε και μας οδήγησε σε τόπο παρηγορίας.

Ευγνωμονώ τον Θεό για την αποστολή ενός φωτισμένου και αφοσιωμένου ανθρώπου στη χώρα μας, του Αρχιεπισκόπου Αναστασίου, ο οποίος υπήρξε πολύτιμο δώρο για εμάς και για την Εκκλησία μας. Εκείνος ανέστησε την Εκκλησία από τα ερείπια, και νιώθω προνομιούχος που αξιώθηκα να τον γνωρίσω και να εργαστώ μαζί του για 33 ολόκληρα χρόνια.

-Πόσο αναγκαίος είναι ο Σταυρός, για τον οποίο μιλήσατε την Κυριακή της Σταυροπροσκυνήσεως, στη ζωή ενός χριστιανού;

Παρότι η Ανάσταση αποτελεί τον τελικό προορισμό κάθε χριστιανού, ο Σταυρός παραμένει το αναγκαίο μέσο για την πραγματοποίησή της. Η Αγία Γραφή δεν διαχωρίζει τον θάνατο του Χριστού από την Ανάστασή Του – αυτός ο άρρηκτος δεσμός πρέπει να διατηρείται. Η κάθοδος του Χριστού στον τάφο είναι εξίσου ουσιώδης με την έξοδό Του από αυτόν.

Η πίστη στο ένα χωρίς το άλλο συνιστά αποδοχή ενός ψευδούς ευαγγελίου που αδυνατεί να οδηγήσει στη σωτηρία. Η Ανάσταση και ο Σταυρός, αν και διακριτά γεγονότα, συνδέονται μυστηριακά. Γι' αυτό ψάλλουμε: «Τὸν Σταυρόν σου προσκυνοῦμεν Δέσποτα, καὶ τὴν ἁγίαν σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν». Ο Άγιος Αθανάσιος ο Μέγας σημειώνει χαρακτηριστικά ότι ο θάνατος έπρεπε να προηγηθεί της αναστάσεως, γιατί δεν θα μπορούσε να υπάρξει ανάσταση χωρίς αυτόν.

Όταν κηρύττουμε τον Σταυρό, κηρύττουμε συνάμα και την Ανάσταση· και όταν κηρύττουμε την Ανάσταση, δεν μπορούμε να αποκλείσουμε τον Σταυρό. Ο Σταυρός χωρίς την Ανάσταση θα παρέμενε τραγωδία στερούμενη νοήματος, ενώ η Ανάσταση δεν θα μπορούσε να πραγματωθεί δίχως τον Σταυρό. Το νόημα του Σταυρού αποκαλύπτεται πλήρως στην Ανάσταση, και η Ανάσταση αποτελεί τεκμήριο της νίκης του Σταυρού.

Γι' αυτό και στην υμνολογία της Εκκλησίας, ο Σταυρός χαρακτηρίζεται ως «ζωοποιός» – μέσω του Σταυρού η χαρά ήλθε στον κόσμο. Με το ξύλο του Σταυρού οικοδομήθηκε ο οίκος της σωτηρίας, και η οδός προς αυτόν είναι η πορεία προς την Ανάσταση και την αληθινή ζωή. Η κατανόηση του μυστηρίου του Σταυρού του Χριστού συνιστά την αρχή μιας γνήσιας χριστιανικής βιοτής.

Από ανθρώπινη αδυναμία, συχνά διστάζουμε να αποδεχθούμε τον Σταυρό, ωστόσο δεν υφίσταται χριστιανισμός χωρίς αυτόν. Όλοι οι χριστιανοί οφείλουμε να στεκόμαστε τον Σταυρό του Κυρίου, αλλά και στον προσωπικό μας σταυρό με βαθιά σοβαρότητα, προσπαθώντας να κατανοήσουμε το μυστήριό του: πώς αυτό το όργανο θανάτου, που επινοήθηκε από τους Φοίνικες και χρησιμοποιήθηκε συστηματικά από τους Ρωμαίους, μετετράπη σε πηγή ζωής. Ο Σταυρός Του αποτελεί την υπέρτατη μαρτυρία της αγάπης της Αγίας Τριάδος για την ανθρωπότητα – μιας αγάπης βαθιάς και ενεργού, που θεραπεύει και σώζει. Και η υπομονή στον προσωπικό μας σταυρό είναι η μαρτυρία της αγάπης μας προς Αυτόν.

-Τι πρέπει να κάνει ένας πιστός για να γευτεί και να αντιληφθεί το Αληθινό Φως και την Ανάσταση των Ψυχών, την οποία θα θυμηθούμε ξανά στο τέλος της Σαρακοστής;

Η πνευματική ζωή χαρακτηρίζεται από απλότητα – δεν είναι ο μυστικισμός ή ο ρομαντισμός που συναντάμε συχνά στις μέρες μας.

Η απάντηση του Κυρίου στην ερώτηση του πλουσίου νέου: «Διδάσκαλε ἀγαθέ, τί ἀγαθὸν ποιήσω ἵνα ἔχω ζωὴν αἰώνιον;» (Ματθ. 19:16), είναι η βαθύτερη και απλούστερη καθοδήγηση για την πνευματική ζωή: «Τήρησον τὰς ἐντολάς». Παραδίδεται ότι όταν κάποιος ρώτησε τον Άγιο Γρηγόριο τον Θεολόγο τι απαιτείται για να φθάσει κανείς στη θέωση, εκείνος απάντησε με τα λόγια του Κυρίου: «Τήρησον τὰς ἐντολάς».

Τηρώντας και εφαρμόζοντας τις εντολές, αρχίζουμε να συνειδητοποιούμε τις αδυναμίες μας – όπως διδάσκει ο Άγιος Συμεών ο Νέος Θεολόγος. Αναγνωρίζοντας τις αδυναμίες μας, κερδίζουμε δύο θεμελιώδη στοιχεία για την πνευματική ζωή: αφενός, καλλιεργούμε την ταπεινοφροσύνη, και αφετέρου, αναζητούμε και αποδεχόμαστε ευκολότερα τη θεραπεία. Όταν συνειδητοποιούμε την πνευματική μας ασθένεια, αναζητούμε τον ιατρό και δεχόμαστε τη θεραπεία που προσφέρει. Το πρόβλημα εντοπίζεται όταν αγνοούμε ή δεν αισθανόμαστε την ασθένειά μας. Η θεραπεία μπορεί να είναι πικρή, αλλά η ίαση είναι γλυκιά.

Η Εκκλησία, στη σοφία της, μας προετοιμάζει για τη συνάντηση με τον Αναστημένο Κύριο μέσω της μακράς περιόδου της Σαρακοστής – ενός διαστήματος νηστείας, περισυλλογής και σωματικής και πνευματικής άσκησης, ώστε να μετάσχουμε στην Ανάστασή Του. Κατά την τελετή της Αναστάσεως, ο επίσκοπος ή ο ιερέας προσκαλεί το ποίμνιο: «Δεῦτε λάβετε φῶς...», το Αληθινό Φως, που είναι ο Ιησούς Χριστός: «Ἐν αὐτῷ ζωὴ ἦν, καὶ ἡ ζωὴ ἦν τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων.» (Ιω. 1:4).

Εάν απομακρύνουμε αυτό το φως από τη ζωή μας, εκείνη καθίσταται αξιοθρήνητη, μετατρεπόμενη σε ύπαρξη χωρίς φως και ελπίδα, κυριευμένη από άγχος και σκοτάδι.

Μόνο η παρουσία του Χριστού στις ψυχές μας μπορεί να ενισχύσει τις δυνάμεις μας και να στερεώσει τα θεμέλια της ύπαρξής μας. Διότι εάν δεν βιώσουμε τον πόνο του Σταυρού, δεν θα γευθούμε ούτε τη χαρά, τη ζωή και το φως της Αναστάσεως.

-Ποιο είναι το μήνημά σας για τις μέρες που έρχονται;

Προσωπικά, θα αγωνιστώ με όλες μου τις δυνάμεις να διακονήσω το ποίμνιο, που μου εμπιστεύθηκε ο Θεός, έχοντας πάντοτε κατά νου τα λόγια του Κυρίου ότι «ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι» (Ματθ. 20:28).

Θα προσπαθήσω, επίσης, να συνεχίσουμε, με όλες τις δυνάμεις μας, το λαμπρό έργο του μακαριστού Αρχιεπισκόπου Αναστασίου.

Η Ορθόδοξος Αυτοκέφαλος Εκκλησία της Αλβανίας θα είναι φιλική και επιδιώκει να συμβιώνει ειρηνικά με όλους, ακολουθώντας την προτροπή του Αποστόλου Παύλου: « εἰ δυνατόν, τὸ ἐξ ὑμῶν μετὰ πάντων ἀνθρώπων εἰρηνεύοντες» (Ρωμ. 12:18). **Θα προσπαθήσει, επίσης, στο μέτρο των δυνατοτήτων της, να ενθαρρύνει και να συμμετέχει ενεργά τόσο στον παν-ορθόδοξο διάλογο όσο και στον διάλογο με όλους τους άλλους, «ἀληθεύοντες ἐν ἀγάπῃ» (Εφ. 4:15).**

Η συνέντευξη στη Μαρία Γιαχνάκη δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα Απογευματινή της Κυριακής